



ΙΕΡΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Α'. ΣΜΥΡΝΗ 10 Σεπτεμβρίου 1911 ΔΡΙΘ. 23



Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν Ἀγαπᾶ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔσται ζωὴ αἰώνιον. (Ἰωαν. 3, 16).



ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε
τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς
«ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη
«ζωὴν αἰώνιον». (Ἰωάν. 3, 16).

Ἐδῶ εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκεται κατὰ τὴν σήμερον Κυριακὴν, ἣτις συμπίπτει πρὸ τῆς εορτῆς τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ, εἰς τὸ σύντομον αὐτὸ ἐδάφιον τοῦ Γ' κεφαλαίου τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου «οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον», ἔχομεν ἐν ἐπιτομῇ ὅλην τὴν Ἀγίαν Γραφήν· ἐδῶ συγκεφαλαιοῦται τὸ ὅλον τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἐδῶ τρόπον τινὰ περιλαμβάνεται τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ὅλη ἡ οὐσία, καθ' ἣν ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία διακρίνεται ὅλων τῶν ἄλλων θρησκειῶν, ὡς θρησκεία κατ' ἔξοχὴν τῆς ἀγάπης, ὡς θρησκεία ἐχουσα Θεόν, ὅστις εἶνε ἀγάπη «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ (Α' Ἰωαν. 4B, 8).

Ἐδῶ κεῖται ὁ θεμέλιος λίθος τῆς ἡμετέρας πίστεως, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀλήθεια τῶν ἀληθειῶν, ἡ ὁποία διὰ τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας τοῦ

υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπεκαλύφθη εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἡ ἀλήθεια ἐκείνη, ἣτις ἀποκαλύπτει τὰ βάθη τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως καὶ τὸν πλοῦτον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ὁποία, οὐδὲν πλέον καὶ οὐδὲν ἔλαττον, διδάσκει, εἰ μὴ ὅτι ὁ Θεὸς ἠγάπησε τὸν ἄνθρωπον τὸν ἁμαρτωλὸν περισσότερον τοῦ μονογενοῦς καὶ ἀγαπητοῦ υἱοῦ του, καὶ χάριν τῆς ἀγάπης ταύτης πρὸς ἓνα ἁμαρτωλὸν, ἔνοχον, κατὰδικον, ἀποστάντην, ὑβριστήν, φονέα, ἐδυσαίεσε, τὸν υἱὸν του τὸν ἀγαπητὸν, τὸν μονογενῆ, τὸν ἀθῶον καὶ πάναγγον υἱὸν του, ἵνα σωθῆ καὶ μὴ ἀπολεσθῆ ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἐξαιρετικὸν καὶ τελειότατον τοῦτο δημιουργημὰ τοῦ Θεοῦ, «οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον».

Ἐδῶ ἐν τῷ ἐδαφίῳ τούτῳ ἔχομεν ἐν μικρογραφίᾳ πᾶν ὅτι ἐπιθυμοῦμεν νὰ γνωρίζωμεν περὶ τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν θρησκείας, διότι ἐδῶ ἔχο-

μεν ὅλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα καὶ τὸ κέντρον τῶν μεγάλων καὶ σωτηρίων ἀληθειῶν, αἵτινες διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἀπεκαλύφθησαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τῶν ὁποῖων τὴν ἐπιτομὴν καὶ ἀνακεφαλαίωσιν διὰ τόσον ὀλίγων ἀλλ' ἀθανάτων καὶ ἀθανάτους ἀληθείας περιεχουσῶν λέξεων ἐδίδαξεν ὁ Ἰησοῦς κατὰ πρῶτον ἐν τῇ σπουδαίᾳ ἐκεῖνῃ συνομιλίᾳ του τὸν ἐπίσημον ἐκεῖνον Νομοδιδάσκαλον τοῦ Ἰσραήλ, τὸν Ἄρχοντα τῶν Ἰουδαίων, τὸν ἐκ τῶν ἐπισήμων Φαρισαίων Νικόδημον, ὅστις καίτοι ἐκ τῶν διδασκαλιῶν καὶ τῶν θαυμασῶν ἔργων τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ εἶχε πεισθῆ, ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας καὶ ἀπεφάσισε σταθερῶς νὰ προσέλθῃ πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὅμως φοβούμενος δημοσίᾳ νὰ πράξῃ τοῦτο «ἵνα μὴ ἀποσυνάγωγος γένηται», προσῆλθε κρύφα νύκτωρ πρὸς τὸν διδάσκαλον τῶν διδασκάλων καὶ ἐξήτησε νὰ μάθῃ καὶ ἐρευνήσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀληθειῶν, ἥτις ἀπετέλει τὸ κέντρον τῆς διδασκαλίας του, τὸν πυρῆνα τοῦ ἔργου του καὶ τὴν μικρογραφίαν τρόπον τινὰ τοῦ προσώπου του περὶ οὗ καὶ πρὸς ὃν ὁ Νικόδημος εἶπεν «Ραββὶ οἶδαμεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐλήλυθας διδάσκαλος» (Ἰωάν. 3, 2) καὶ ὁ Ραββὶ οὗτος τῷ ἀπεκάλυψε τὴν ὑψίστην ταύτην ἀλήθειαν «οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεός...»

Ἐδῶ ἔχομεν, ὡς εἶπον ἀνωτέρω, εὐσεβεῖς μου ἀναγνώσται, πᾶν ὅ,τι

ποθοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ γνωρίζωμεν ὡς καὶ ὁ Νικόδημος περὶ τῆς ἡμετέρας πίστεως καὶ τῆς δι' αὐτῆς σωτηρίας τῶν ἀθανάτων ἡμῶν ψυχῶν. Καὶ ἵνα τοῦτο μὴ διολισθήσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς διανοίας μας, ἀλλὰ πέσῃ εἰς τὰ βάθη τῶν ἀθανάτων ἡμῶν ψυχῶν, ὡς συνέβη καὶ εἰς τὸν Νικόδημον, ἔπρεπε νὰ ἐριμηνεύσω πρὸς ὑμᾶς ὅλην τὴν περὶ ἀναγεννήσεως πρώτην καὶ θαυμαστὴν ταύτην ὁμιλίαν τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν Νικόδημον· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο εἶνε ἔργον ὑπέραντλον, περὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλοτε θὰ λάβωμεν ἢ ἡμεῖς ἢ ἄλλος συνεργάτης ἀφορμὴν καὶ πολλάκις ἴσως νὰ λαλήσωμεν ἐν τῷ «Ἱερῷ Πολυκάρπῳ» διὰ τοῦτο σήμερον παραπέμπω ὑμᾶς νὰ μελετήσῃτε ὁλόκληρον τὸ Γ'. κεφάλαιον τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου, ἐγὼ θ' ἀρκεσθῶ ὅπως προσελκύσω τὰς ψυχὰς ὑμῶν, ἵνα ἐμβαθύνωσι εἰς τὸ τόσον σπουδαίους λόγους περιλαμβάνον τοῦτο ἐδάφιον «οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον κ.τ.λ. διηγούμενος πρὸς ὑμᾶς ἱστορίαν, ἥτις ἔστω καὶ ὠχρῶς, ἀλλ' ὅμως ἐπαρκῶς δίδει σαφῆ ἰδέαν τῆς ἐν τῷ ἐδαφίῳ τούτῳ περιεχομένης ἀληθείας, ὡς εἶπον, τῶν ἀληθειῶν περὶ τοῦ πόσον ἠγάπησε, καὶ πόσον ἐξ ἀγάπης ὑπέφερε, καὶ εἰς οἷαν ἐξ ἀγάπης θυσίαν προσέβη ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἡ ὁποία ἱστορία ἰσχυρᾶ καὶ ἡμᾶς ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ μᾶς περισφίγγει καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ σκεφθῶμεν σοβαρῶς τί καὶ ἡμεῖς χρεωστοῦμεν ἀ-

πέναντι τῆς ἀγάπης ταύτης, ἦν ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς.

Εἷς τινὰ πόλιν ἔζων δύο ἀδελφοί· ὁ νεώτερος ἔζη βίον ἄσωτον καὶ ἁμαρτωλόν. Ὁ πρεσβύτερος ἦτο ἄνθρωπος εὐσεβής, χρηστὸς καὶ ἐνάρετος. Συχνότατα συνεβούλευε τὸν νεώτερον ὁ πρεσβύτερος, καὶ μετὰ δακρῶν τὸν ἰκέτευε ν' ἀφήσῃ τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἄσωτον βίον· ἀλλ' ὁ νεώτερος ἐβυθίζετο ὁσημέραι βαθυτέρον εἰς τὴν ἁμαρτίαν, τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο μὴ δυνάμενος νὰ χορτάσῃ.

Κατὰ μίαν βαθεῖαν καὶ σκοτεινὴν νύκτα, ὅποτε ὁ μὲν νεώτερος διεσκέδαζεν ἐν ἄσωτία καὶ παραλυσία, ὁ δὲ πρεσβύτερος ἐνθέρμως προσευχόμενος πρὸς τὸν Θεὸν περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀδελφοῦ του, ἠγγρύπνει καὶ ἀνέμενεν αὐτὸν πότε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν οἶκον. περὶ τὸ μεσονύκτιον ἠκούσθησαν ὀρμητικὰ καὶ ἐπανελημμένα κτυπήματα εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου του· ὁ πρεσβύτερος ἔδραμε ν' ἀνοίξῃ καὶ βλέπει τὸν νεώτερον ἀδελφόν του ὀρμῶντα καὶ εἰσερχόμενον γλωμόν, τεταραγμένον τρέμοντα μὲ ἐνδύματα στάζοντα αἷμα, καὶ παρακαλοῦντα τὸν πρεσβύτερον, «σῶσόν με, ἀδελφέ μου, κρύψον με εἰς ἀσφαλὲς μέρος, μὲ καταδιώκουν· ἐσκότωσα ἄνθρωπον· ἰδοὺ τὸ αἷμά του, τὸ ὁποῖον βλέπεις»... ποῦ νὰ τον κρύψῃ διὰ νὰ μὴ τὸν εὔρωσι! Χωρὶς νὰ τὸ συλλογισθῇ πολὺ τῷ εἶπε: ἀδελφέ δός μοι τὰ καθημαγμένα φορέματά σου, λάβε καὶ ἐνδύθητι τὴν ἰδικήν μου καθα-

ρὰν στολὴν καὶ κρύφθητι εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο δωμάτιον»...

Δὲν εἶχον παρέλθῃ πολλὰ στιγμαί, καὶ ἠκούσθησαν ὀρμητικὰ καὶ πάλιν κτυπήματα εἰς τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε πλῆθος ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἐν τῷ οἴκῳ «ἔδῳ εἰσῆλθεν ὁ φονεὺς λέγει ὁ εἷς· ἔδῳ ἀκριβῶς ἐπανέλαβεν ἄλλος, ἄλλως τε ἡ κατοικία αὕτη ἀπὸ πολλοῦ χρόνου εἶνε ὑπὸ ἐπιτήρησιν». Ἐπλησίασαν οἱ ἀστυνόμοι τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν, ὅστις μόνος ἐπαρουσιάσθη, τὸν παρετήρησαν ἀτενῶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ τὸν ἠρώτησαν «εἶσαι σὺ ὁ φονεὺς;» Ἐκεῖνος ἐσιώπησε. Τί ἐρωτᾶτε ἂν εἶνε ὁ φονεὺς, δὲν βλέπετε τὴν αἱματωμένην ἐνδυμασίαν του εἶπον ἄλλοι. Δέσατε τὰς χεῖράς του καὶ σύρατε αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν διέταξεν ὁ ἀρχηγός. Τὸν ἀπήγαγον, χωρὶς οὗτος νὰ θελήσῃ νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ἐτέθη ἀμέσως ὑπὸ αὐστηρὰν ἀνάκρισιν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀπεκάλυπτε τίποτε. Ἐδικάσθη κατὰ νόμον καὶ κατεδικάσθη, διότι ὅλα τὰ τεκμήρια ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ φονεὺς ἀπὸ τῆς σιωπῆς του μέχρι τῆς ἀχνιζούσης ἀπὸ θερμὸν αἷμα φονευθέντος ἀνθρώπου ἐνδυμασίας του ἐμαρτύρουν περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Μαρτύρων ἀνάγκη ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ φονεὺς δὲν ὑπῆρχε. Πλὴν οἱ δικασταὶ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν ἠρώτησαν: «ἐπιθυμεῖς καὶ ἔχεις νὰ εἴπῃς τι πρὸς δικαιολογίαν σου»; Καὶ ἐκεῖνος μετὰ φωνῆς σταθερᾶς καὶ ἀποφασιστικῆς ἀπήντησε

«δὲν ἐπιθυμῶ καὶ οὐδὲν ἔχω νὰ εἶπω», καὶ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν του πάλιν σιωπῶν, φοβούμενος μήπως οἱ ὀφθαλμοὶ ἢ οἱ λόγοι του προδώσωσι τὴν ἀθωότητά του· ὡς ἦτο ἐπόμενον, κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας τῆς ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς ὁ κατάδικος ἀπροσδοκῆτως ὠμίλησεν. Ἐκάλεσε τὸν Διευθυντὴν τῶν φυλακῶν παρ' ἑαυτῶ καὶ τῷ εἶπε· «Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐκπληρώσητε μίαν ταπεινὴν παράκλησιν θνήσκοντος ἀνθρώπου. Δότε μοι χάτην, ἵνα γράψω γράμμα καὶ δότε μοι ἱερὰν ἐνώπιον Θεοῦ ὑπόσχεσιν ὅτι δὲν θ' ἀποσφραγίστητε τὸ γράμμα μου μέχρι τοῦ θανάτου μου, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν μου ὅτι θὰ τὸ ἀποστείλητε πρὸς ὃν διευθύνεται. Νὰ εἰσθε δὲ βέβαιος ὅτι οὐδεμία κακὴ πρόθεσις κρύπτεται ἐν τῇ πράξει μου ταύτῃ».

Ὁ Διευθυντὴς τῶν φυλακῶν, παρατηρήσας τὸ πρόσωπον τοῦ κατάδικου, ὅστις ἦτο τόσον ἥσυχος καὶ πραῦς, καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπε φῶς ζωηρὸν καὶ ὑπερκόσμιον, δὲν ἐτόλμησε ν' ἀρνηθῆ τὴν χάτην εἰς τὸν ἔνοχον, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ ἐφαίνετο ὡσὰν νὰ εἶχε χυθῆ ὅλη εἰς τὴν παράκλησιν καὶ ἐπιθυμίαν του ἐκείνην.

Ὁ κατάδικος, ἀφ' οὗ τὴν νύκτα ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν, ἀφ' οὗ γονυκλινῆς ἐπὶ μακρὸν προσηυχῆθη, ἔκοι μὴθι ἥσυχος καὶ ἀτάραχος· ἔξημέρωσε καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ ἱερί-

ωμα καὶ τὴν λαιμητόμον. Ἐκεῖ ἐστάθη σοβαρὸς καὶ ὡσὰν νὰ ἴστατο εἰς τὸ κατώφλιον τῆς αἰωνιότητος, βλέπων εἰς ἄλλον κόσμον, πάλιν προσηυχῆθη ἀτάραχος καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὁ δῆμιος ἐξετέλεσε τὸ χρέος του καὶ ὅλα ἐτελείωσαν.

Ἀπεσταλμένος τοῦ Διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν μὲ ἐσφραγισμένον τὸ γράμμα ἐκεῖνο ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς κατοικίας τῶν δύο ἀδελφῶν. Ἀνθρωπος νέος μὲ γλωμόν, τετραραγμένον καὶ περιφοβὸν πρόσωπον ἔλαβε τὸ γράμμα, ἠτένισεν ἐπ' αὐτοῦ ὡς παραζαλισμένος καὶ ἔπειτα ἀποσυρθεὶς κατὰ μόνας τὸ ἀπεσφράγισε, τὸ ἀνέγνωσε, καὶ... κραυγὴ ἄλγους καὶ στεναγμοῦ βαθυιάτου ἐξέφυγεν ἐκ τοῦ στήθους του. Ὁρμησεν εἰς τὴν θύραν ὡς παράφρων, ἔτρεμεν ὄλος, καὶ ὠλοφύρετο γοερῶς. . .

Τί ἦτο γεγραμμένον ἐν τῇ ἐπιστολῇ; ὄχι πολλαὶ γραμμαί, μόνον μερικαὶ λέξεις· Ἴδον αὐταὶ : «Αὔριον ἐγὼ μὲ τὴν ἰδικὴν σου ἐνδυμασίαν διὰ τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου ἀποθνήσκω ὑπὲρ σοῦ. Μόνον πρὸς ἀνάμνησίν μου σὲ ἱκετεύω σὺ μὲ τὴν ἰδικὴν μου ἐνδυμασίαν νὰ ζήσης πλέον δικαίως καὶ χρηστῶς».

«Διὰ τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου ἀποθνήσκω ὑπὲρ σοῦ» αἱ λέξεις αὐταὶ ἐξύπνησαν ἀπὸ τῆς νάρκης τὸν νεώτερον ἀδελφὸν καὶ εἰσέδυσαν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς καρδίας του τῆς παγωμένης καὶ ἀπολιθωμένης πρότερον ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ ὕστερον ἀπὸ τοῦ φόβου. Ἀμέσως ἀνεγεννήθη

καὶ ἐφώνησεν «ἀποθνήσκει ὑπὲρ ἔμοῦ! Ἴσως δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη!» καὶ ὄρησεν ἔξω τῆς θύρας, καὶ διηρθύνηθη δρομέως εἰς τὰς φυλακὰς πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐζήτηε νὰ ἴδῃ ἐπιμόνως τὸν Διευθυντὴν τῶν φυλακῶν καὶ τόσον ἰκέτευε χύνων δάκρυα θεορμᾶ, ὥστε τὸν ὠδήγησαν πρὸς τὸν Διευθυντὴν οἱ φύλακες. Ὅτε δὲ οὗτος εἶδε τὸ γράμμα καὶ ἐνεθυμήθη τὴν ἐπιθανάτιον παρὰλλησιν, τὸ ἤρεμον βλέμμα, τὴν σοβαρὰν σιωπὴν, τὴν θεορμὴν προσευχῆς τοῦ κατατομηθέντος, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς λυγμούς του καὶ ἐν μεγάλῃ συγκινήσει ἔφερε καὶ τὸ γράμμα καὶ τὸν νεώτερον ἀδελφὸν πρὸς τοὺς δικαστὰς. Ἐκεῖ οὗτος ὠμολόγησε τὰ πάντα τὸν παρελθόντα ἄσωτον καὶ ἁμαρτωλὸν βίον του, τὸ πρόσφατον ἔγκλημα, τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἐνδυμασίας, τὴν ἀγάπην τοῦ ἀδελφοῦ, οὗτινος τὸ γράμμα ἐν μέσῳ λυγμῶν ἀνέγνωσε, καὶ ἐτελείωσε μὲ τὴν πρὸς τοὺς δικαστὰς ἱκεσίαν: «θανατώσατε καὶ ἐμέ, ἐμὲ τὸν ἔνοχον περιπλέον καὶ τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ μου»... Ἄλλὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν δικαστῶν ἢ ἐπιθανάτιος ἐντολὴ τοῦ κατατομηθέντος ἀδελφοῦ ὅτι ἀποθνήσκει ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἦτο ἱερά, καὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὴν παραβιάσωσι. Τηλικαύτη θυσία νὰ χαθῆ ἀνωφελῶς! Ἡτένιζον καὶ αὐτοὶ δακρύνοντες πρὸς τὸν ἔνοχον ἐκεῖνον, ὅστις ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης ἐκ μέρους τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἔ-

κριναν παμψηφεί ὅτι οὐμόνον νάθανατώσωσιν αὐτὸν δὲν εἶχον δικαίωμα, ἀλλ' οὐδὲ νὰ τὸν συλλάβωσι κ' ἄν. Μὲ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὰς χεῖρας ἐπέστρεψεν ἐκεῖνος εἰς τὴν κατοικίαν του, καὶ ἐκεῖ μὲ κατεσπαραγμένην καρδίαν ἀνεφώνησε πρὸς τὸν Θεόν, ἔξέχεε τὴν ἀφατον θλίψιν του, καὶ ἔδωκε τὴν εἰλικρινῆ μετάνοιαν καὶ ἐξομολογήσιν του ἐνώπιόν Του.

«Θεέ μου, ἔλεγε μετὰ δακρῦων, δὲν ἀφήκες ἐγὼ ν' ἀποθάνω ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας μου, ἄλλος ἀπέθανεν ὑπὲρ ἔμοῦ. Βοήθησόν μοι νῦν κατὰ τῆς ἁμαρτίας μου, καὶ δός μοι ἀξίως νὰ φορῶ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ὑπὲρ ἔμοῦ ἀποθανόντος, καὶ μηδέποτε κηλιδώσω αὐτὴν πλέον».

Ἀπὸ τοῦ καιροῦ ἐκείνου οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸν ἀνεγνώριζον πλέον ἢ το ὁ τύπος τοῦ ἐναρέτου Χριστιανοῦ· οἱ πρῶην κακοὶ σύντροφοὶ του πόλλakis καὶ πάλιν προσεπάθησαν νὰ τὸν καταπεισῶσι νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ... ἀλλ' εἰς πάντας τούτους ἔδιδεν ἀποφασιστικῶς μίαν ἀπάντησιν: «Μὲ αὐτὴν τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου δὲν εἶνε πλέον δυνατόν νὰ σᾶς ἀκολουθήσω. Ὁ ἀδελφός δὲν ἐγνώριζεν αὐτοὺς τοὺς δρόμους καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν».

Ἐζησεν ἄγιον καὶ χριστιανικὸν βίον, χωρὶς νὰ ἑυπύνη τὴν στολὴν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ποτε, καὶ ἀποθανῶν ἐνεταφιάσθη μὲ αὐτὴν τὴν ἐνδυμασίαν, πρῶτοντον ἐναρέτου πολίτου.

Ἡ ἱστορία, ἀναγνώστί μου, ἔ-

τελείωσεν· ἀλλ' ἡ ἔννοιά της δὲν τελειώνει ἐδῶ. Ἡ διήγησις αὕτη εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἀποθανόντος ὑπὲρ ἡμῶν πρωτοτόκου ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς ἀδελφοῦ μας Ἰησοῦ, ὅστις «οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς ἡμᾶς καλεῖν» (Ἐβρ. 2, 12). Ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἀπέθανεν ἐξ ἀγάπης πρὸς ἡμᾶς· ἔλαβε τὴν ἡμετέραν στολήν, ἐνεδύθη τὴν ὀυπαρὰν καὶ καθημαγμένην ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἐνδυμασίαν τῶν ἐνόχων ἡμῶν, καὶ ἐνέδυσεν ἡμᾶς τὴν ἀφθαρτον καὶ ἀκηλίδωτον στολήν του· καὶ μετὰ τὴν ἰδικήν μας ἐνδυμασίαν τὴν μολυσμένην καὶ κηλιδωμένην ὑπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μας ὠδηγήθη ἀφωνος ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν, ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα ἡμεῖς

ὅσοι Χριστὸν ἐνέδυσάμεθα, περιβεβλημένοι τὸν χιτῶνα τῆς ἀγνότητος καὶ ἀφθαρσίας, ζῶμεν ἀγνῶς καὶ ὁσίω καὶ δικαίως ὡς ἄμωμα καὶ καθαρὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, καὶ κοινωνοὶ θείας φύσεως κατασταθῶμεν.

Τὸ γράμμα τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπέστειλεν ὁ ἐπιθανάτιος ἀδελφός μας λέγει «οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον·» ἡμεῖς τί θὰ εἰπώμεν εἰς ἀπάντησιν τοῦ γραμματος τούτου; «Ἐνεδύθημεν τὸν καινὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα (Ἐφεσ. 4, 24) ;

† Ο Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ



ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

ἽΠΕΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΟΣΜΟΥ,

(Ἐφεσ. 6', 17).

Τὰ νέφη ἀπειλητικὰ συσσωρεύονται, ἡ καταιγὶς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἀπειλεῖται νὰ ἐκραγῇ, αἱ προ-ἄγγελοι αὐτῆς ἀστραταὶ μακρόθεν φαίνονται διασχίζουσαι τὸν ὀρίζοντα καὶ περίτρομος ὁ πεπολιτισμένος κόσμος παρακολουθεῖ τὰ φαινόμενα ταῦτα, καταλαμβαγόμενος ὑπὸ πανικοῦ ἐπὶ τῇ προβλέψει τοῦ κακοῦ. Ὡς Δαμόκλειον ξίφος ὑπὲρ τὰς κε-

φαλὰς ἡμῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας κρέμαται ἀπειλητικὸς ὁ πόλεμος καὶ τὰ πάντα εἶνε τόσον δι' αὐτὸν παρεσκευασμένα ὥστε μικρὸς σπινθὴρ ἀρκεῖ διὰ νὰ ἀνάψῃ δλόκληρον πυρκαϊάν, ἡ ὁποία διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἔσται φρικώδης καὶ καταστρεπτικὴ διὰ τὸν πολιτισμὸν, ἀφοῦ τρία μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ καὶ πεπολιτισμένα κράτη πρόκειται νὰ δι-

φθῶσιν εἰς τὰς φλόγας. Ἐὰν ὁ πόλεμος οὗτος, περὶ τοῦ ὁποίου καθ' ἑκάστην ὁ τηλεγράφος μεταδίδει ἡμῖν ἀνησυχητικὰς εἰδήσεις, ὃ μὴ γένοιτο, πραγματοποιηθῆ, ἢ ἀνθρωπότης σύμπασα θὰ παραστῆ πρὸ θεάματος, παρόμοιον κατὰ τὴν φρικτὴν τοῦ ὁποίου οὐδέποτε εἶδε μέχρι σήμερον.

Πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ φρικώδους τούτου κακοῦ τί ὀφείλομεν ἡμεῖς ὅσοι καλούμεθα Χριστιανοὶ καὶ ἀκολουθοῦμεν τὰ παραγγέλματα τοῦ «Ἄρχοντος τῆς εἰρήνης» νὰ πράξωμεν; — Εἰς οὐδὲν βεβαίως θὰ συντελέσωσιν οἱ λόγοι μας, οἱ κατ' ἰδίαν λαλούμενοι, ὅσον καὶ ἂν ἤθελον ἐνισχύσει αὐτοὺς οἱ θρηνοὶ καὶ τὰ δάκρυά μας. Οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς δὲν ἔχουσι καρδίαν καὶ οἱ ψυχροὶ ὑπολογισμοὶ καὶ τὸ χαμερπὲς συμφέρον κανονίζουσι τὴν πολιτικὴν αὐτῶν. Πῶς λοιπὸν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ὑποβηθῶσιν τὰς φιλειρηνικὰς τῶν εὐφρονούντων καὶ θεοφιλῶν προσπαθείας; **Ἐνεργοῦντες** καὶ ὄχι ἀδρανικοῦντες, τὴν ἀδράνειαν ἐκείνην, ἢ ὁποία εἶνε ἔνοχος καὶ ἐγκληματική. Πάντες οἱ δυνάμενοι καθ' ὅσον διήποτε τρόπον νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῆς δημοσίας γνώμης τῶν τε ἐτοιμοπολέμων καὶ τῶν ἄλλων κρατῶν διὰ τε τοῦ ἐγγράφου καὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου, ἅς τὸ πράξωσιν.

Ἄν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἀκουσθῆ βαρεῖα ἢ φωνὴ τῆς πρὸς τὴν ἀνθρωπόκτονίαν καὶ ἀδελφοκτονίαν ἀπο-

στροφῆς, θὰ σκεφθῶσι καὶ ὡς οἱ ζητωπόλεμοι νὰ προβῶσιν ἀπὸ τῶν ἔργων εἰς τὰς πράξεις. Ἐὰν ὁ λαός, οὐτινος τὸ πολῦτιμον αἷμα μέλλει νὰ χυθῆ μετὰ τόσης ἐπιπολαιότητος ὀήξῃ κραυγὴν ἀγανακτήσεως, ἀσφαλῶς θὰ χυθῆ ὕδωρ ἐπὶ τῆς πυρᾶς. — Ἄλλὰ δὲν ἀρκοῦσι μόνον τὰνωτέρω. Οἱ Χριστιανοὶ, οἵτινες ἔχουσι πλήρη πεποίθησιν ἐπὶ τῆς ὀληθείας τῶν ὑποσχέσεων καὶ ἐπαγγελιῶν τοῦ Κυρίου, ὅτι θὰ ἐκπληρωθῆ πᾶσα πρὸς αὐτὸν θεοφιλῆς αὐτῶν αἰτησις, ὀφείλουσιν εἰς τὰνωτέρω νὰ προσθέσωσι τὴν παντοδύναμον **προσευχὴν**. Ἡ προσευχή, ἢ ὁποία εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἐν τῇ ἀπιστίᾳ κυλιομένου κόσμου φαίνεται τι ἀσήμαντον καὶ ἐνίοτε παρά τισι καὶ γελοῖον, εἰς τὰ ὄμματα τῶν πιστῶν εἶνε πανίσχυρον μέσον καὶ μοχλὸς τὰ πάντα κινῶν καὶ ἀναμοχλεύων καὶ κρατούμενος ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ὑψίστου, ὑπὸ τῶν χειρῶν ἐκείνων, ἐν αἷς κρατοῦνται αἱ τύχαι τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀτόμων.

«Ἐρωτήσατε δὴ τὰ εἰς εἰρήνην τὴν Ἱερουσαλήμ» ἔλεγεν ἐν τῷ 121 ψαλμῷ εἰς τῶν ἐμπνευσμένων καὶ θεοφιλῶν ἀνδρῶν τῆς Π. Διαθήκης.

«Παρακαλῶ οὖν πρῶτον πάντων», λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (I. Τιμ. β', 1—2), «ποιεῖσθαι δεήσεις, προσευχάς, ἐντεύξεις, εὐχαριστίας, ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων, ὑπὲρ βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων, ἵνα ἡρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι».

Ἄς μὴ ἐπα-
ναπαυόμεθα ἐ-
πὶ τῆς σοφίας
καὶ περινοίας
καὶ τῆς διπλω-
ματικῆς τέχνης
καὶ εὐστροφί-
ας τῶν περιφή-
μων διπλωμα-
τῶν τῆς ὑψηλί-
ου. — Ὅσοι δὲ
ποτεμεγάλη καὶ
ἂν ὑποτεθῆ αὐ-
τῇ, εἶνε πάντο-
τε ἀνεπαρκῆς,
ἵνα ἐξασφαλίσῃ
ἡμῖν τὴν πολυ-
πόθητον εἰρή-
νην, τὴν ὁποί-
αν ὁ Κύριος
μόνον δύναται
νὰ παράσῃ ἡ-
μῖν καὶ διατη-
ρήσῃ ἐν ἡμῖν,
Αὐτὸς, ὁ ὁποί-
ος εἶπεν : « Εἰ-
ρήνην ἀφίημι
ὑμῖν, εἰρήνην
τὴν ἐμὴν δί-
δομι ὑμῖν ».

Ἐὰν οἱ μο-
νάρχαι καὶ οἱ ἰ-
σχυροὶ τῆς ἡμέ-
ρας ἐπικαλῶν-
ται τὸ Πανά-
γιον τοῦ Θεοῦ
ὄνομα, ἵνα κη-
ρῶσιν τὸν αἰ-



Ἐν τῇ ἀνωτέρω εἰκόνι πέμπτος ἄγγελος ἐν μέσῳ ἄλλων τει-
σάρων ἰστάμενος κρατεῖ σφαῖραν χριστιῶσαν τὴν γῆν μετὰ
τῶν πρώτων αὐτῆς ἐμφύχων ὄντων, τῶν ἰχθύων τῆς θάλασσης
καὶ τῶν πτηνῶν τοῦ οὐρανοῦ, ἅτινα κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν
ἐδημιουργήθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς λέγει ἡ Γραφή : « Καὶ ἐ-
ποίησεν ὁ Θεὸς τὰ κτήνη τὰ μέγала καὶ πᾶσαν ψυχὴν ζῶων ἐρ-
πετῶν, ἃ ἐξήγαγε τὰ ὕδατα κατὰ γένη αὐτῶν καὶ πᾶν περ-
ινὸν περραπῶν κατὰ γένος ». Τὴν δὲ ἔκτιν τῆς δημιουργίας ἡ-
μέραν ὁ Πάνσοφος, Παντοδύναμος καὶ Πανάγαθος Δημι-
ουργὸς τίθησι ἐπὶ τῶν δημιουργημάτων αὐτοῦ τὴν σφραγίδα τῆς
ἀπεύρου αὐτοῦ σοφίας καὶ ἀκρας ἀγαθότητος. Ἄφ' οὗ δῆλον
ὅτι ἐδημιούργησε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὰ διάφορα γένη
καὶ εἶδη τῶν θηρίων, τῶν κτηνῶν καὶ τῶν ἐρπετῶν ὡς ἀναφέ-
ρει ἡ Ἁγία Γραφή λέγουσα : « Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ θηρία
τῆς γῆς κατὰ γένος, καὶ τὰ κτήνη κατὰ γένος καὶ πάντα τὰ
ἐρπετὰ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν », μετ' ἰδιαίτερας ὄλως προ-
νοίας πλάττει σῶμα ἐκ τοῦ χορῆ εἰς τὸ ὅποιον ἐμφυσᾷ πνοήν
λογικῆς ψυχῆς καὶ ἐκ τῆς ἐνώσεως ταύτης ἀποτελεῖται ὁ ἀν-

ἄθροισμα τῶν τελειότατων πάντων τῶν ἐπὶ γῆς κτισμάτων τοῦ Θεοῦ, ὡς μαρτυρεῖ ἡ Γραφή ἐν οἷς λέγει : «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς». Τὸ ζῆθος τῶν πρωτοπλάστων παριστᾷ ἢ παρὰ τὴν πρῶτην δευτέρα εἰκὼν ἐν σφαίρᾳ κρατουμένη ὑπὸ ἄλλου ἀγγέλου. Ὁ δὲ ἄγγελος ὁ πρὸ τῶν λοιπῶν καθήμενος κρατεῖ ἀνά χειρας κιθάραν, ἐπὶ τῆς ἐποικῆς ψάλλει τὴν ἁρμονίαν τοῦ παντός καὶ τὴν τελειότητα τοῦ κόσμου, ἐξεληθόντος ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Πλάστου ἀγγελοῦ καὶ καθυρού ὡς λέγει ἡ Γραφή : «Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ πάντα, ὅσα ἐποίησε καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν».

μοχαρή κατ' ἀλλήλων πόλεμον, οἱ πολιτικοθηρασκευτικοὶ αὐτῶν λόγοι εἶνε ἄσεβεις καὶ βλάσφημοι. — Ὁ Θεὸς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Χριστιανῶν δὲν εἶνε Θεὸς τῶν πολέμων καὶ τῶν μαχῶν, ἀλλ' εἶνε Θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης. — Αὐτὸς ἐξαπέστειλε τὸν Υἱόν Αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα διαλλάξῃ τὸν ἄνθρωπον μετ' Αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἀνθρώπους συνδέσῃ μεταξύ των διὰ τῶν θείων καὶ ἀδιορρήτων τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης δεσμῶν. — Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθε καὶ «ἐκήρυξεν εἰρήνην ἡμῖν τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν» (Εφεσ. β', 17) καὶ ἐκήρυξε τὴν πρὸς τὸν Πατέρα διαλλαγὴν καὶ τὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἀδελφότητα, πρὸς επικράτησιν τῆς ὁμοῦς οὐδέποτε μετεχειρίσθη τὰ ὄπλα, ἀλλ' ἀπειαντίας σφοδρῶς ἐπετίμησε τὸν ποιησάμενον αὐτῶν χοῦσιν εἰπὼν πρὸς αὐτὸν τοὺς ἀλισμονηῆρας ἐκείνους λόγους «ἀποστρέψον τὴν μάχαιράν σου εἰς τὸν ἰόπον αὐτῆς· πάντες γὰρ οἱ λαβόντες μάχαιραν ἐν μάχαιρα ἀποθανοῦνται» (Μαθ. 23, 52).

Ἐπειὶ προσειρηθῶμεν λοιπὸν πρὸς

τὸν «Ἄρχοντα τῆς εἰρήνης» καὶ ἂς επικαλεσθῶμεν τὴν πανσθενῆ Αὐτοῦ βοήθειαν καὶ ἀρωγὴν. Καὶ ἄλλοτε μετ' ἐξουσίας ἐπετίμησεν τοῖς ἀνέμοις καὶ τοῖς ὕδασι ἐν τῇ θαλάσῃ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἔσωσεν ἐκ τοῦ ναυαγίου τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ (Ματ. 9, 23 — 26), ἂς ἐκζητήσωμεν, ἵνα καὶ νῦν ἐπιτιμήσῃ τοῖς ἀνέμοις τοῦ πολέμου, ἐπιναφέρῃ τὴν γαλήνην καὶ δωροφορήσῃ τοῖς συγχρόνοις τὴν εἰρήνην, ἧς ἔχει εἶπερ ποτὲ ἀνάγκην ἢ ἀνθρωπότης. Μὴ δὲν εἶπεν αὐτὸς ὁ Κύριος μετὰ τὴν Ἀνάστασίν σου, ὅτι «ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς... καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος ;» (Ματθ. 28, 20).

Ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμος ! Ἡ εὐθύνη τῶν Χριστιανῶν εἶνε παμμέγιστος ! Ἄς καμφθῶσι λοιπὸν πάντων τὰ γόνατα ! Ἄλλως δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

«Κύριε, δίδαξον ἡμᾶς προσεύχεται» (Λουκ. 11, 1).

«Κύριε, δός ἡμῖν, πρόσθετος ἡμῖν πίστιν» (Λουκ. 17, 5).

† Ὁ Τράλλειον ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ



ΑΝΑΓΚΑΙΟΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

(F. B. Meyer)

Ἐν ἐκάστη σχεδὸν σελίδι τῆς ἀ-
γίας Γραφῆς ἀπαντᾶται ἢ πρὸς **χω-
ρισμὸν** προτροπή. Ὑποδεικνύει αὐ-
τὴ παντὶ ἀνθρώπῳ τὴν ἀνάγκην
τοῦ νὰ λάβῃ σταθερὰν καὶ ἀμετά-
τρεπτον ἀπόφασιν νὰ ἀποχωρισθῇ,
ὅσον δύναται ταχέως, ἀπὸ τοῦ πε-
ριβάλλοντος, νὰ ἀπομακρυνθῇ ἐν
πάσῃ περιπτώσει ἀπὸ τοῦ κακοῦ.
Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς ἔδωκε τρόπον τινὰ
τὸ σύνθημα τοῦ χωρισμοῦ τούτου,
διαιρέσας τὸν χρόνον καὶ τὰς ἡμέ-
ρας, «**διαχωρίσας** ἀνάμεσον τοῦ
φωτὸς καὶ ἀνάμεσον τοῦ σκότους».

Ἐξετάζοντες τὰς ἱερὰς σελίδας,
βλέπομεν τὴν προτροπὴν ταύτην ὡ-
σὲν ἀπευθυνομένην πρὸς πάντας
σχεδὸν τοὺς μεγάλους τοῦ Θεοῦ ὑ-
πηρέτας.

Ἀπηυθύνθη αὕτη τῷ Ἀβραάμ,
ὅτε ὁ Θεὸς εἶπεν αὐτῷ νὰ ἐγκαταλεί-
ψῃ τὸν τόπον ὅπου ὑπῆρχον οἱ
συγγενεῖς Αὐτοῦ καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν
πατρικὸν του οἶκον· ἀπηυθύνθη τῷ
Μωϋσῆ καὶ τῷ λαῷ τοῦ Ἰσραὴλ ὅτε
ἔφθασεν ἡ στιγμή τοῦ νὰ συντρέψῃ
τὸν ζυγὸν τοῦ Φαραῶ· ἀπηυθύνθη
τῇ φυλῇ τοῦ Λευί, ὅταν μετὰ τὴν
τρομερὰν ἡμέραν τοῦ χρυσοῦ μύ-
σθου, ὁ Μωϋσῆς ἐκάλεσε περὶ ἑαυ-
τὸν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπεθύμουν
νὰ ὑπηρετήσωσι τῷ Κυρίῳ καὶ ἐκδι-

κίησωσι τὸ ἀτιμασθὲν Αὐτοῦ ὄνο-
μα. καὶ αὕτη αὕτη ἡ προτροπὴ καὶ
πρόσκλησις ἀπευθύνεται τῇ Χρι-
στιανικῇ Ἐκκλησίᾳ: «Ἐξέλθετε
ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε,
λέγει Κύριος.» (β'. Κορινθ. 5',
17). «Ἦξελθε ἐξ αὐτῆς (τῆς Βαβυ-
λῶνος τῆς μεγάλης), ὁ λαὸς μου, ἵνα
μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις
αὐτῆς, καὶ ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐ-
τῆς μὴ λάβητε.» (Ἀποκαλ. 17', 4).

Ἄλλὰ ποῖος εἶνε ὁ χωρισμὸς οὗ-
τος, τὸν ὁποῖον καλούμεθα νὰ πραγ-
ματοποιήσωμεν; Εἶνε ἀνάγκη· νὰ δι-
αφαιτισθῶμεν δεόντως ἐπὶ τοῦ ζητή-
ματος τούτου, ἐπειδὴ ὑπάρχουσι
πολλοὶ τρόποι ἀποχωρισμοῦ καὶ ὀ-
φείλομεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προ-
σοχὴν ἡμῶν καὶ προφυλαχθῶμεν ἐ-
ναντίον ἐκείνων, οἵτινες εἶνε παρα-
ποιήσεις τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ μό-
νου τρόπου, τὸν ὁποῖον διδάσκει ἡ-
μᾶς ἡ ἅγια Γραφή.

Ἐν πρώτοις δὲν ἐννοοῦμεν τὸν
ἀποχωρισμὸν τοῦ μοναχοῦ.

Ὁ ἐγκλειστος τῶν μοναστηρίων
βίος καὶ πάντοτε μὲν, ἀλλ' ἰδίᾳ κα-
τὰ τὸν Μεσαίωνα, ἐξήσκει θέλη-
τρόν υ, τὸ ὁποῖον παρελάνησε
πολλὰς εὐγενεῖς ψυχὰς. Διὰ πολλοὺς
τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἰδεῶδες τοῦ
Χριστιανικοῦ βίου ἦτο νὰ ἐγκλεισθῶν-

ται ἐν τόποις ἀπομακρυσμένοις καὶ ἐρήμοις, περιφρονούντες οὕτω τὰς θυνέλλας, αἵτινες ἄρδην ἠπέλουν νὰ ἀνατρέψωσι τὸν κόσμον, νὰ ἐγείρωσι δι' ἰδίαν αὐτῶν χρῆσιν οἴκους καὶ ναοὺς· διέκοπτον τὰς ἐργασίας των δι' εὐσεβῶν ἀσκήσεων, χαιρετῶντες τὴν αὐγὴν διὰ τῶν πρωϊνῶν ὕμνων καὶ προπέμποντες τὸν δύνοντα ἥλιον διὰ τῶν ἑσπερινῶν αὐτῶν ὁσμᾶτων.

Ἄλλ' ὁ ἀπόλυτος οὗτος καὶ ἐγωϊστικὸς ἀπὸ τοῦ κόσμου χωρισμὸς, δὲν δύναται νὰ εἶνε ἐκεῖνος, εἰς ὃν καλεῖ ἡμᾶς ὁ Κύριος. Ἐξητήσατο παρὰ τοῦ Πατρὸς του ἐν τῇ ἐσχάτῃ αὐτοῦ προσευχῇ, ἣν ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης οὐχὶ «ἵνα ἄρη ἡμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου», ἀλλ' ἵνα «τηρήσῃ ἀπὸ τοῦ πονηροῦ» καὶ ὁητῶς μᾶς ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον.

Τί θ' ἀποβῆ λοιπὸν ὁ κόσμος οὗτος, ἐὰν ὅλοι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀρνηθῶμεν νὰ ζῶμεν τὴν ζωὴν αὐτοῦ.

Δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐλπὶς ἀφυπνίσεως καὶ σωτηρίας δι' αὐτόν, ἐὰν ἐκείνοι, οἵτινες ὀφείλουσι νὰ λάμπωσιν ὡς ἀστέρες ἐν τῇ νυκτὶ αὐτοῦ καὶ νὰ ὦσι τὸ ἅλας τὸ προλαμβάνον πᾶσαν σῆψιν, ἤθελον ἀπομακρυνθῆν ἀπ' αὐτοῦ, ἐγκαταλείποντες αὐτὸν μόνον καὶ ἀπροστάτευτον 1).

Οὐχί! ὁ χωρισμὸς τοῦ μοναχοῦ

ἐκ τοῦ κόσμου, δὲν εἶνε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος ἐδίδαξεν.

Δὲν ἐννοοῦμεν προσέτι πολλῶμαλλον τὸν χωρισμὸν τῶν Φαρισαίων, οἵτινες δισχυρίζοντο ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ εἶνε θρησκευτικὸς χωρὶς νὰ εἶνε καὶ ἀγαθός. Κατ' αὐτούς, ὁμοιάζοντας «τάφοις κεκοιταμένοις, οἵτινες γέμουσιν ὀστέων γυμνῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας», δύναται τις νὰ εἶνε πεπληρωμένος «ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας», ἀρκεῖ μόνον «τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος» νὰ εἶνε καθαρὸν. Διεκήρυττον ὅτι ἡ ἁμαρτία δὲν προέρχεται ἐκ τῶν ἔσωθεν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὅτι μεταδίδεται αὐτῷ ἔξωθεν. Ἡ ἐπαφὴ μετ' ἀνθρώπου, ὅστις δὲν νίπτει τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ἤρκει νὰ μολύνη τὸν ὑπερήφανον Φαρισαῖον, ὅστις ἐν τούτοις ἐπέτρεπεν εἰς τὸν υἱὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀπροστάτευτον καὶ ἀπεριποίητον τὸν πατέρα αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ ἐδίδασκε προσέτι τὴν ἀποφυγὴν παντὸς δυνατοῦ μολυσμοῦ.

Ἄλλ' ὁ Κύριος ἡμῶν κατήργησε διὰ παντὸς τὰς καθαρῶς ἀνθρωπίνους καὶ ἀναντηρῆτως ψευδεῖς ταύτας διακρίσεις. Ἐδίδαξε διὰ τοῦ λόγου, τοῦ παραδείγματος καὶ τοῦ βίου Του ὀλοκλήρου, ὅτι ἡ ἀκαθαρσία δὲν μεταδίδεται ἡμῖν διὰ τῆς ἐπαφῆς μετ' ἀκαθάρτων ἀνθρώπων, ἀλλ'

1) (Σημ. Ἐνταῦθα βεβαίως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ ἐγωϊστικὸς μοναχικὸς βίος).

ὅτι σχηματίζεται ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν «διὰ τοῦ σώματος τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἐν ἡμῖν οἰκοῦντος» καὶ ἐκδηλοῦται διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεών μας.

Οὐδενὸς ὁ βίος ὑπῆρξε τόσον καθαρὸς καὶ τόσον ἅγιος ὅσον ὁ ἰδικὸς Του, καὶ ὅμως δὲν ἔνιπτε πάντοτε τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ἔτρωγεν εἰς τὴν τράπεζαν Φαρισαίου, ἔχων συνδαιτυμόνας ἀνθρώπους ἐπιληψίμων ἡθῶν, ἦπτετο τῶν ὀφθαλμῶν τῶν τυφλῶν, τῆς γλώσσης τῶν κωφάλαλων, καὶ τῆς μεμολυσμένης σαρκὸς τῶν λεπρῶν. Σημειώσατε καλῶς ποσάκις ἀναφέρεται ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις ὅτι ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἤψατο.

Τούτου λοιπὸν δὲν ἔχει ἀνάγκη πάντοτε ὁ κόσμος; Δὲν ἀναγκαιοῖ αὐτῷ χεῖρ Βασιλική, τεινομένη πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπτομένη αὐτοῦ; Ἴνα τις βοηθήσῃ τινα νὰ σηκώσῃ τὸ φορτίον αὐτοῦ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ βλέπῃ αὐτὸν, ἢ νὰ τὸν παρορμᾷ διὰ λόγων, ὀφείλει «νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα». Μεταξὺ τῶν χειρῶν, αἱ ὁποῖαι στρέφουσι τὰς σελίδας τοῦ περιοδικοῦ

τούτου, ὑπάρχουσιν ἴσως λεπταὶ καὶ ἄβραϊ, κεκοσμημένα διὰ πολυτίμων κοσμημάτων, εἰθισμένα μᾶλλον εἰς τὴν ἀπραξίαν παρὰ εἰς τὴν ἐργασίαν. Αἱ! λοιπὸν δύνανται, ὀφείλουσιν αὐταὶ νὰ διατεθῶσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Χριστοῦ· πρέπει ὁ Κύριος νὰ δυνηθῇ νὰ ποιήσῃται χρῆσιν αὐτῶν καὶ νὰ ἐπιτελέσῃ δι' αὐτῶν τὰ θαύματα τῆς ἀγάπης Του. Ἡ ἡμετέρα κοινωνία ἔχει μεγίστην αἰτῶν ἀνάγκην! Ἡ μετὰ τοῦ μεμολυσμένου κόσμου ἐπαφὴ δὲν δύναται νὰ μολύνῃ ἡμᾶς· ἡ ἀγάπη εἶνε ἀντιμολυσματικὴ καὶ ἀντὶ νὰ γίνωμεν ἀκάθαρτοι, εἰσχώροῦντες μεταξὺ κόσμου νεκροῦ καὶ διεφθαρμένου, θὰ ἴδωμεν τὸνναντίον τὴν ἀγάπην ἡμῶν ἀξανατομένην καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον θερμαινομένην διὰ πᾶν ὅ,τι εἶνε ὄραϊον, εὐγενές, καθαρὸν καὶ ἀληθές, καὶ ἡμᾶς; αὐτοὺς ὑψουμένους ὑπεράνω τοῦ βορβόρου καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀσχημοσυνῶν. Ὁ χωρισμὸς λοιπὸν τῶν Φαρισαίων δὲν εἶνε ὁ τοῦ Χριστοῦ.

(Ἐπεταί συνέχεια).

† Ὁ Τράλλων ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΡΟΣΔΟΚΑΤΕ !

«Προσεδόκων τὸ σωτήριόν Σου, Κύριε» (Ψαλμ. 113, 166).

Τῆ 24ῃ Σεπτεμβρίου 1876 γεγονὸς ἀξιοσημείωτον συνέβαιεν ἐν Ν. Υόρκῃ. Μικρὰ παιδίσκη ἐκύλισε καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν

ὀλόκληρον ὄρος.— Ὁ πατὴρ τῆς ὀσρατηγὸς Νιοῦτον διηύθυνε τὰς λίαν ἐνδιαφερούσας ἐργασίας διὰ τὴν ἀνατίναξιν τοῦ ὄρους τούτου,

διὰ τὸ ὅποσον ἔτοιμοι ἦσαν ἤδη αἱ ὑπόνομοι καὶ ἡ παιδίσκη ἔπρεπε νὰ πιέσῃ μόνον μικρὸν ἠλεκτρικὸν κομβίον, ἵνα ἡ δυναμίτις ἀναφλεγῇ καὶ ἡ τρομερὰ ἐκρηξις ἐπακολουθήσῃ.

Δὲν δύναται ἀρὰ γε τὸ γεγονός τοῦτο νὰ χρησιμεύσῃ ἡμῖν ὡς εἰκῶν τῶν θαυμασίων ἀποτελεσμάτων τῆς μετὰ πίστεως προσευχῆς, τῆς προσευχῆς τῶν ἀνθρώπων, ὅσον καὶ ἂν οὔτοι φαίνωνται ἀσθενεῖς καὶ ἀνίσχυροι, ὅταν αὐτῇ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς θείας παντοδουνομίας; Ὁ ἄρρος λοιπὸν, φίλε μου. Μη φοβοῦ! Ἡ προσευχή σου ὡς τὸ ἠλεκτρικὸν κομβίον τῆς παιδίσκης, θὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τὰς δυνάμεις τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλὰ θὰ εἶπητε ἴσως : « Μάλιστα θὰ ἦτο λίαν εὐχάριστον, ἐὰν ἦρκει νὰ πιέσῃ τις τὸ κομβίον διὰ νὰ ἐξαφανίσῃ ὄρος, τὸ ὅποσον ἀποφράττει τὴν ὁδὸν μας. Ἄλλὰ δὲν εἶνε, φεῦ!, τόσον εὐκόλον τοῦτο! Ἴδου ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου προσεύχομαι καὶ ἡ μάζα αὐτῆ ἡ ἄμορφος δὲν κινεῖται. Ἐκάστην πρωΐαν ἀπὸ ἐτῶν ἤδη εὐρίσκομαι ἐνώπιον τῶν αὐτῶν ἐμποδίων τῆς αὐτῆς ἀδυναμίας. Διατί ἀρὰ γε ; ».

Διατί ἀδελφέ μου; Διότι ἡ ὥρα τοῦ Κυρίου δὲν ἔφθασεν ἔτι. Εὐργάσθησαν ἐπὶ ἐπτὰ ἔτη, ἵνα κατασκευάσωσι τὰς ὑπονόμους ἐπὶ τοῦ ὑπερόγκου παρὰ τὴν Ν. Ὑόρκην ὄρους καὶ ὅτε τὸ πᾶν ἦτο συντετελεσμένον, ὁ στρατηγὸς Νιοῦτον ὤρισεν ἐπακριβῶς τὸν διὰ τὴν ἐκρηξιν χρόνον, τῆ

24 Σεπτεμβρίου, ὥρα 2 καὶ 51' μετὰ μεσημβρίαν. Ἐὰν ἡ μικρὰ του κόρη ἀνυπομονοῦσα ἤθελεν ἐπιχειρήσει νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ ὄρος πρὸ τῆς ὀρισθείσης ὥρας, θὰ ἐπίεζε μὲν τὸ κομβίον ἀλλὰ τὸ ὄρος δὲν θὰ ἐκινεῖτο.

Ἡ πίστις πρέπει νὰ μάθῃ νὰ ἀναμένῃ. Ὅφειλει βεβαίως ἄνευ ἀναβολῆς νὰ ἀρχίσῃ σκάπτουσα ὑπονόμους ἐπὶ τοῦ ὄρους, τὸ ὅποσον σχηματίζουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μας αἱ ἀμαρτίαι. Ἀλλὰ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ ἐμπόδια τὰ ἐξωθεν προκύπτοντα καὶ ἐπιφαινόμενα πρέπει ἡ πίστις νὰ μάθῃ νὰ ὑπομένῃ. Ὁ Θεὸς ποιεῖται τὰς προπαρασκευάς του, αἵτινες θὰ λήξωσιν κατὰ τὸν ὀρισμένον χρόνον, ὅτε ἀκριβῶς θὰ ἔχωμεν μεγίστην ἀνάγκην νὰ εἰσακουσθῇ ἡ δέησίς μας. Ὅταν ἡ ὥρα σημάνη ἡ βοήθεια θὰ ἔλθῃ ἰσχυρὰ καὶ ἀκαταμάχητος, ἀρκεῖ μόνον νὰ μάθωμεν νὰ ἀποβλέπωμεν ὡς τὰ τέκνα πρὸς τὸν ἐπουράνιον μας πατέρα καὶ ἐννοῶμεν τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς βουλὰς του. Ὅταν τις καλῆται νὰ βοηθήσῃ τινὰ, ὀφείλει ἐν γένει νὰ πράξῃ τοῦτο ὅσον δύναται ταχύτερον. Ὑπάρχουσι βεβαίως καὶ ἐξαιρέσεις καὶ ἐνίοτε εἶνε ἐπιθεβλημένη ἡ ἀναμονή, ἀλλὰ προκειμένου περὶ τῶν ἀνθρώπων δυναταὶ τις νὰ εἶπῃ: ὁ δίδων ταχέως, δίδει τὸ διπλοῦν.

Προκειμένου ἕμως περὶ τοῦ Θεοῦ, ἰσχύει συνήθως ὁ ἀντίθετος κανὼν ἀργεῖ νὰ δώσῃ, ἵνα ἀκολούθως δώσῃ ὄχι μόνον εἰς τὸ διπλοῦν, ἀλλὰ συνήθως εἰς τὸ ἑκατονταπλάσιον καὶ

πλέον. Τὸ πᾶν πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν καιρὸν τοῦ διὰ νὰ ὀριμᾶσῃ. Ἰπομονὴ λοιπὸν μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θρισμοῦ καὶ λέγε μετὰ τοῦ προφητάνακτος: «**Προσδοκῶ τὸ Σωτήριόν Σου Κύριε**». Ἡ ἀληθὴς προσευχὴ ἐπιθυμεῖ ὅ,τι καὶ ὁ Θεὸς ἐπιθυμεῖ. Αὕτη δὲ εἶνε ἡ πρὸς Αὐτὸν χαρμόσυνος ἐλπίς μας, ὅτι ἐὰν ἡ προσευχή μας εἶνε κατὰ τὴν καρδίαν Ἐκείνου, θὰ εἰσακουσθῶμεν ἐξ ἅπαντος καὶ ἀναμφιδόως καὶ θὰ παράσχη ἡμῖν Ὁδοὺς ὅτι παρ' Αὐτοῦ αἰτούμεθα.

(Glaubensbote)

† Ὁ Τράλλεων ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Λυπηρὰ παρεξήγησες

Μετὰ λύπης οὐ τῆς τυχοῦσης ἐπληροφόρηθη ἡ διεύθυνσις τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου», ὅτι ὁ ἐν Θράκῃ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν περιοδεύων ἀνταποκριτὴς αὐτοῦ κ. Πασχάλης, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Καϊμακάμη Σουφλίου, διετάχθη ἵνα ὀριστικῶς περαιτηθῆ πάσης ἐνεργείας πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν, παρεξήγηθέντος οὕτως οἰκτιρῶς τοῦ σκοποῦ, ὃν ἐπιδιώκει τὸ ἡμέτερον περιοδικόν. Πεισθήκαμεν, ὅτι ἐπισταμένη ἐξέτασις καὶ ἔρευνα θέλει πείσῃ τὴν Α. Ἐνδοξότητα περὶ τοῦ ἀδικίου καὶ ἀντισυνταγματικοῦ τῆς διαταγῆς αὐτοῦ ταύτης καὶ ὅτι ὁ κ. Πασχάλης θέλει ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως συνεχίσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἐν Θράκῃ εὐσεβῶν ὁμογενῶν, πρὸς οὓς ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας διὰ τὰ εὐγενῆ καὶ φιλόθηρα αὐτῶν αἰσθήματα καὶ τὴν σημαντικὴν ὑποστήριξιν, ἣν παρέχουσι τῷ «Ἱερῷ Πολυκάρπῳ».

Ἐξιδῶλων καθαιρέσεις.

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Τράλλεων κ. Χρυσόστομος ἐντολῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἡμῶν Μητροπολίτου μεταβὰς τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα εἰς Βουτζᾶ, παρέλαβε καὶ ἐκόμισεν εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μητρόπολιν ὑπερμέγεθες ὁμοίωμα σταυροῦ, ὅπερ, σχηματισθὲν ὑπὸ μεταψευδοκλήμων πρὸ ἐτών, προσκυνεῖτο ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν καὶ ἀβελῶν τῇ πίστει, ἀποδοδομένης αὐτῷ θαυματουργικῆς δυνάμεως. Ὁ «Ἱερὸς Πολυκάρπος» ἐκφράζων τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ πνευματικῇ ταύτῃ τῶν ἐξιδῶλων καθαιρέσει, πέποιθεν ὅτι οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἀληθῶς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ εἰς τὸ ἐξῆς οὐ μόνον οἱ ἴδιοι θέλουσιν ἀποστῆναι τὴν τοιαύτην καταισχύνουσαν τὴν Ὁρθόδοξον καὶ ἀμώμητον ἡμῶν πίστιν εἰδωλοκατερίαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀστηρικτοὺς θέλουσι διδάξει περὶ τούτων καὶ στηρίξει ἐν τῇ πίστει, καταγγέλλοντες ἐν ἀνάγκῃ εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μητρόπολιν πᾶσαν τοιαύτην θεοκαπηλείαν παρ' οὐδὲ ἴσως διενεργουμένην.

Πονήματα ἀποσταλέντα

πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

τοῦ «Ἱ. Πολυκάρπου».

Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πολυμαθὴς καὶ φιλόπονος διευθυντὴς τοῦ ἀξιολόγου μηνιαίου Θεολ. περιοδικοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Φάρου» καὶ τοῦ ἑβδομαδιαίου Ἐκκλησιαστικοῦ «Πανταίνου», περὶ ὧν πολλάκις εὐφημιονεποίησατο μνηεῖν ὁ «Ἱερὸς Πολυκάρπος», ἀλλόγλωσσος κ. Γρηγ. Παπᾶ Μιχαὴλ ἐξέδωκεν ἐσχάτως ἄξιον πολλοῦ λόγου σύγγραμμά ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», ἐνῶ μετὰ πολλῆς τῆς εὐρυμαθείας καὶ ἐπιστημονικότητος ἐξετάζεται ὁ θεοφιλὴς βίος τοῦ ἁγίου τούτου Ἱεράρχου καὶ τὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ διαδραματισθέντα σπουδαῖα ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα.

Ὁ «Ἱερὸς Πολυκάρπος» μετὰ ζωνηρᾶς χαρᾶς καὶ δικαίας υπερηφανείας παρακολουθῶν τὴν ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ παρατη.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ο ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ† Ο ΤΡΑΛΛΕΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΓΕΡΟΚΗΡΥΚΕΙ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνη Γρ. ἀργ. 24
» ταῖς ἐπαρχίαις » 30
» τῆ ἐξωτερικῆ φρ. χρ. 7
Ἐκαστον τεῦχος μεταλ. 2

Διευθυντής : Π. ΠΑΠΑΔΗΜΟΥ

Ἐπεύθυνος : Π. Γ. ΔΟΥΚΕΛΛΗΣ

ρουμένην ἀπολογωτάτην πνευματικὴν κίνησιν, λυπεῖται μὴ δυνάμενος λόγῳ τοῦ σπενου τοῦ χώρου, ὃν διαθέτει καί τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ, νὰ ἀναλύσῃ καὶ κρίνῃ τὸ περισπούδαστον τοῦτο ἔργον καὶ διὰ τοῦτο περιορίζεται μόνον θερμῶς νὰ συγχαρῆ τῇ ἀκμαίᾳ αὐτοῦ συγγραφῇ, καὶ εὐχηθῆ αὐτῇ τὴν ἀνωθεν ἐνίσχυσιν, ἵνα δυνηθῆ ἐπιελλογίαις νὰ συνεχίσῃ τὸ τιμὴν περιποιοῦν τῇ ἡμετέρᾳ ἐκκλησίᾳ ἔργον αὐτοῦ.

Σύνδεσμος

τοῦ ἱεροῦ κλήρου Σμύρνης.

Τὴν παρελθούσῃ Τρίτῃ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Τράλλεων κ. Χρυσόστομου συνήλθεν εἰς συνεδρίαν ὁ νεωσὶ τῇ πατρικῇ τῆς Α. Σ. τοῦ ἡμετέρου Μητροπολίτου προνοίᾳ ἱερθεῖς Σύνδεσμος τοῦ ἱεροῦ κλήρου Σμύρνης καὶ συνῆλθε τῇ Κανονισμῶ αὐτοῦ διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ἐξελέξατο τὰ μέλη τοῦ πρώτου Δ. Συμβουλίου, τιμηθέντων διὰ τῆς ψήφου τῶν ἀδελφῶν τῶν εὐλαθεστάτων κ. κ. Συγκέλλου Μεθοδίου, Ἱερομ. Ἰωάννου, Ἱερομ. Παρθενίου, Ἱερομ. Δωροθέου, Οἰκονόμου Ἐμμανουὴλ καὶ Ἀνθίμου καὶ Μελετίου τῶν ἱεραρχικῶν.

Τῇ οὕτω κατῃρησθέντι Δ. Συμβουλίῳ, ὅπερ μέλλει νὰ ἐργασθῆ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Θεοφ. Ἀγίου Τράλλεων, εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ἐργασίαν εὐδόκιμον ἐπιγάθῃ τοῦ πολλὰ παρ' αὐτοῦ ἀναμένοντος ἱεροῦ κλήρου τῆς θεοσωστου ἐπαρχίας Σμύρνης.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀδριον Κυριακὴν Ἰ Σεπτεμβρίου, οἱ ἱεροκήρυκες τῆς θερησκευτικῆς ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ἐ Ο ἱερολογ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης ἐν τῇ ἰ. ναφ. Νοσοκομείου.

Ἐ ἔλλογ. κ. Π. Κασιναβάκης ἐν τῇ ἰ. ναφ. Σεβδίκισι.

Ἐ ἔλλογ. κ. Γ. Πασχάλης ἐν τῇ ἰ. ναφ. Ἐθαγγελιστρίας.

Ἐ ἔλλογ. κ. Ν. Γραΐκας (ὁπότροφο τῆς «Εὐσεβείας») π. μ. ἐν τῇ ἰ. ναφ. Α. Συναϊκίας.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παντ. Παντελίδην (Ἄθω) συναλλαγματικὴν ἀντιπροσωπεύουσαν ἀντίτιμον ἐξ συνδρομῶν ἐλάβομεν. Ἀποδείξεις ἐστείλαμεν. Θερμοστάτας εὐχαριστίας.

Παν. Σαφρόνιον (Ἄθω) ἐλλείποντας ἀριθμοὺς ἐστείλαμεν.

Οἰκονόμον Βασίλειον (Ναξλίον) Συνομορφώθημεν ἐδηγίας ὡμων.

ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Δι' ἐγγραφὴν ἀπόρων
εἰς τὸν «Ἰ. Πολύκαρπον».

Α'. Παρέχοντος τοῦ Μεγακτίμου Κυρίου Περικλέους Δουκῆ.

Συστάσει τοῦ ἔλλογ. κ. Α. Κουρνιακτοῦ, ἱεροκήρυκος :

Εἰς πτωχῶν ὑπάλληλον ἐν Ἀγ. Αἰκατερίνῃ σῶμ. 1.

Συστάσει τοῦ ἔλλογ. κ. Ἰορδ. Κουζινοπούλου, διδασκάλου ἐν Μπουναρμπασίφ, εἰς δύο πτωχοὺς ἐκεῖ σῶμ. 2.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΜΗΣ.